

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia Nona.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

ELEGIA NONA.

1. *Angelus Agari apparet.*
2. *Agarem solatur.*
3. *Fontem indicat unde Ismaël sitim restinguat.*

S Pes vbi desertis iam deferit omnis in oris
 Heu miseram ! miseræ tunc nec opina redit.
 Sic equidem (vanam nec ludit opinio mentem)
 Auguror. augurio spes dedit alba fidem.
 Suspiciis aëriâ pendentem rupe capellam,
 Quæ sequitur nudo gramina rara iugo ?
 Ah ! timeo (en vasto præceps decursus hiatu)
 Iam iam casuram , nec tamen illa cadit.
 Hæc tua fors Agar Arabicis vbi cautibus erras,
 Et stat inaccessibleis pendula vita iugis.
 Hæret in hac caprea gnari morientis imago,
 Quem gemis ægra mori (mors fuge) sospes erit.
 Ecce repens cælo tibi lux aëlapsa sereno.
 Vanus an id somnus ? somnus opinor, erat.
 Ast aliquid maius somno lux annuit, albo
 Lapsa polo ; ni mens exfulis exsul abit.
 Crede mihi, plus est quam quod videatur hic ignis,
 Vana nec incassam ludit imago fidem.
 Vox sub luce vigil quæ nescio perpulit aures.
 Somne vale. diuûm nuncius ales adest.
 Ille vides ? pictis præfulget discolor alis,
 Et micat auratis plurima gemma comis.
 Os oculosque Deo similis, viridiq̃ue iuuentâ
 Floridus: ambrosio pectore spirat odor.
 Spirat odor, blandis ægram qui mulceat auris;
 Qualis Arabs medico qui fluit imbre vapor.
 Insuper æstiuum res temperat algidus ignem.
 Quem spargit riguo mobilis ala sinu.
 En animus viresque pio rediere sub imbri,
 Attollitque solo languida colla parens,

Tunc

Tum sacer interpres Diuûm sic inquit ab alto
 Aurea sidereis cui vibrat aura comis:
 Anxia pone merum, ridet iam mitior æther:
 Terra fauet votis: anxia pone merum.
 Ibit in exemplum fecundis matribus olim,
 Cui latus innumerus cinget vtrimque nepos.
 Mitte gemens tenero modo siqua pericla puello,
 Quæque teris nudo fens sola sicca pede.
 En tibi quod nescis, fontes qui librat aquarum,
 Currere iussit aquam, iussa cucurrit aqua.
 Hic vbi nunc siccas oculis bibit æger arenas,
 Qui tibi cor ardens temperet, humor erit.
 Spes viger huic vitæ siccis rediuua medullis,
 Vt virescât irriguis, quæ seges aret, aquis.
 Dixerat, & fonti qui plurimus vndat in auras
 Intendit digitum: mox celer ales abit.
 Sic vbi spes terris nusquam spem suggerit, æther
 Si non imbre nouo, fonte propinat aquas.
 Scilicet humanis vbi deest fiducia voris,
 Spes ibi diuinam sufficit vber opem.

ELEGIA X.

1. Fons describitur.
2. Inde bibit cum matre filius.
3. Ismaël iam satur, fonti bene apprecatur.

Qui sitiente diu cespes squalebat arenâ,
 Manat, & indigenis fons virescât almus aquis.
 Perspicuoque oculos hyalo, gelidisque scatebris
 Inuitat vapidis ora deûsta rogis.
 Naiades exsultant circum, Dryadesque puellæ:
 Si qua tamen sicco fors Dryas orbe virescât.
 Hunc simul ac oculis hausit sitientibus hospes,
 Grandi qui macie torridus ardet aquas:

Reliquias